

infanoj, nur per fingro tuŝas ĝin, ĉio falas. Li plie traŝovas amason da donacoj. Kaj – mi ne miskondutus!

Mi avide eksidas sur la genuojn de panjo serĉrigardante paperon kaj plumon.

"Janjo, mi diros sekreton al vi, kiun vi ne rajtas diri al la ceteraj infanoj." Mi haltigas la spiron pro streĉo, la panjo verŝajne jam traktis pri mia Belinjo kun Li! "Vi jam estas granda knabino kaj tial venas la tempo, ke vi sciu, ke neniu Jesueto ekzistas, ke kristnaskajn donacojn sub la kristnaskarbeton metas la gepatr... "

Mallumiĝis antaŭ miaj okuloj, ruiniĝis al mi la tuta mondo, mi ne volas aŭdi tiajn aferojn!!! Sub la pezo de tiu ĉi terura informo, de tia terura perfido, mi ekploregis.

La Kristnasko estingiĝis por mi. Por kelka tempo, ĝis mi malkovris ĝian ĉarmon, sed la alian, multe pli edifan, pli belan ol estas ĉarmo de ricevado. La ĉarmon de pridonacado.

J. Kopecká, Duchcov

La historio de la unuaj ĉeĥaj kvinĝemeloj

En la tuta mondo naskiĝis ĝis nun 795 kvinĝemeloj, do la ĉeĥaj kvinĝemeloj havas la numeron 796.

Kiam ni estis informitaj (rakontas la reĝisorino kun scenaristino), ke la juna patrino atendas kvin infanojn, la sciigo estis disfluginta inter la ĉeĥajn homojn. La ĉeĥa televido petis pri konsento la junan familion, ĉu ili povus filmi la multnombran familion la tutan jaron ĝis la unuaj paŝetoj de la infanoj.

Ĉe la unua renkonto ni povis vidi ŝiajn grandegajn belajn okulojn kaj grandegan balonon anstataŭ ŝian ventron. Ni klopodis konvinki ilin, ĉu ili konsentus, ke dum la tuta jaro ili estu filmitaj kun siaj infanoj, ke ĉio estos registrita surloke, ne antaŭe aranĝita. La reĝisorino rakontis, kio estos ĉe la filmado la plej grava. Eble ĉefe tio, ke ni volus filmi romaan familion. Ni ne sciis, kiaj rilatoj kaj kutimoj estas en tia komunumo. Por ni tio estis alia mondo. Ke ni povu kun ili filmi kelkfoje en la monato dum la tuta jaro kaj krei veran historieton, estis necese, ke niaj herooj antaŭ kamerao klopodu esti spontanaj kaj malfermaj. Pro tio ni volis akiri ilian konfidon, ke ili kredu al ni, ke ni ilin ne tro ĝenos. Estas interese, ke ni tion sukcesis.

Aleksandra "Saša" Kiňová estis vendistino kaj ŝiaj gepatroj ne ŝatis vidi, ke ilia filino amikiĝas kun la romao Antonín. Ili volis por sia knabino almenaŭ iun studinton de mezlernejo; sed kiam ili eksciis, ke ilia 17-jara filino atendas kun sia amiko bebon, ili devis paciĝi kun tio. La juna paro volis post kelkaj jaroj naski fratineton por sia 5-jara filo Tony. Sed kiam Saša gravedis, la kuracistoj informis ŝin post unu ultrasono, ke ŝi naskos ĝemelojn. Tamen ĉe ĉiu plua ultrasono la kuracistoj konstatis, ke estas tri, poste kvar kaj fine kvin embrioj.

Ambaŭ junaj homoj, Saša kaj Antonín (ankaŭ li estas vendisto) estas karaj zorgemaj homoj kaj nun ili loĝas en pli granda loĝejo en la urbo Milovice, en la domo, kiun proponis al ili la urba estraro. Sed ili ne ricevis la grandan loĝejon senpage, ili devis ĝin pagi kaj kiel diris Saša, monate ili elspezas kun pluaj pagoj 16 mil kronojn. La loĝejon devis aprobi soci-oficistoj pli frue ol la okmembra familio tien povis transloĝiĝi. La filmo pri la unuaj ĉeĥaj kvinĝemeloj havas grandan dokumentan, sed ankaŭ spektan potencialon, kiu volus ĉefe montri fakton, ke la leĝo ne kalkulis pri familioj, kie la patrino naskis duan aŭ trian infanon, aŭ ĝemelojn, ŝi ricevas jam nenion, ĉar Saša havas jam knabeton, kiu estis 5-jara.

Ni ĉiuj admiris, kiel bone kaj trankvile Saša eltenis sian pli grandigantan ventron. La nasko okazis la 2-an de junio 2013 helpe de cezara operacio en 31-a semajno; komence la infanoj ricevadis lakton per sondo rekten en la stomakon kaj ili bezonis kompletigan infuzon. Post unu semajno la kvar knabetoj kaj unu knabineto jam ne bezonis spiradan subtenon kaj ili estis sanaj kaj bone fartis. Post unu monato ili jam atingis la pezon de du kilogramoj kaj jam povis kuŝi kun sia patrino en la sama ĉambro.

Plu respondis la patrino Saša al demandoj de la filmistoj: Komence ĉio estis por mi ege malfacila. Certe ĉiu patrino komprenas, kian timon mi havis, kiam mi naskis infanojn kaj subite venas fremdaj virinoj (zorgistinoj) kaj tuŝas viajn infanojn. Mi gardis la infanojn, ege timante pri ili, antaŭ ol mi kutimiĝis ankaŭ al du kameraistoj, sonisto, scenaristino, do la loĝejo estis plena de homoj. Ne ĉio ĉe la filmado estis agrabla. Ekzemple, kiam la filmistoj volis filmi min ĉe la mamnutrado. Mi hontis, do mi ilin elpelis.

Mi poste ĝojis, ke dekomence la zorgistinoj helpas, ĉar, eble vi ne povas imagi, kiam subite ĉiuj kvin infanetoj ekploras kaj vi ne povas ilin samtempe luli aŭ nutri. Nun kiam post kelkaj monatoj la zorgistinoj foriris, danke al Dio multe helpas miaj panjo kaj paĉjo, kompreneble krom mia edzo, kiu bonege anstataŭas min, ekzemple, kiam mi devas viziti kuracistojn. Li ĉiutage helpas multege kaj ĉion li scipovas fari, eĉ iom ludi kun la plej aĝa filo, ke li ne pensu, ke li estas iel forŝovita de nia amo.

La patrino Saŝa timis, kiel la homoj reagos dum la filmserio pri ilia familio, ĉar ŝi scias, kiel malbone oni pensas pri romoj, pri iliaj koleraj, ĉar multaj romoj ne kondukas bone. Eble la homoj komprenos, ke ne estas io por envii, ke havi kvin infanojn subite, estas tre malfacila por la flankoj psiĥa, homa, financa, ke por havi la familion en bona ordo, ĝi bezonas multe da laboro, tempo kaj por aliaj aferoj jam ne restas forto. Ankaŭ tedas min, ke la familio de mia amiko ne venadis helpi.

Je la demando, ĉu ili ne bedaŭras, ke ili partoprenis tiun projekton, Saŝa respondis: Mi ĝojas, ke ni havos belajn rememorojn kaj memoraĵon je infanoj, kiam ili estis etaj kaj rememoron je homoj, kiujn ni ekkonis dum la filmado.

El la fonto de la Ĉeĥa televido kaj de la redakcio eXtra.cz,

tradukis Jarmila Rýznarová

